

krikom zbežala na oder in bi jo videli vsi gledalci. A zdaj se jim ne more nasmehnuti.

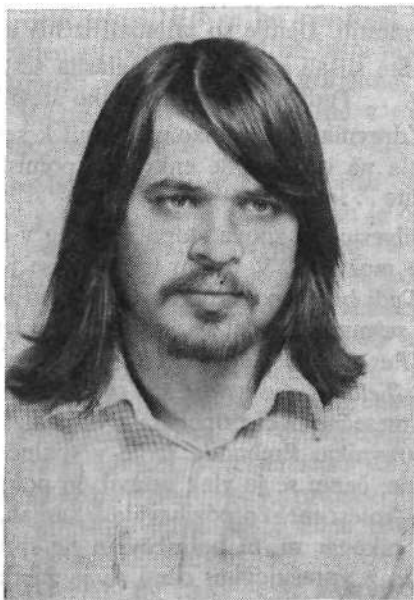
V vsej glasnoči je zadrdral telefon, ko da je začutil v plečih dolg, oster, olajšujoč sunek. Videl je, kako se ji je na čelu naglo krčila rdeča črta. Hrt je visoko postrigel z ušesi.

Kot v omotici je pritaval k telefonu.

»Da . . . Da . . . Razumem . . . Hvala . . . Takoj pridem . . .«

Ko se je znova prikazal na vratih v spalnico in je pogledal k njej na posteljo, mu je bilo, ko da je nikoli ni poznal. Hrta je videl v knjigi o psih.

Pesmi



Jaša
Zlobec

enkrat je treba reči
končno je treba povedati
dvopičje

stvari so take
na tem emajlu stojim
sredi žarnic med stenami
ampak glasilke vibrirajo
in proti vetru kričim

stojim stojim
 kot železobetón se držim
 končno nekdo
 ki zavpije zapsuje stopi kot spomenik
 nič me ni sram tako je
 zame ni besede umik

saj ni nikjer nobenega heroja
 in žalosti je za tisoč potokov
 saj ni nikjer prve straže
 in nihče ne podpira obokov

ničesar kriv
 nikomur nisem dolžan
 žal nisem siv
 pred mano je svetel dan

* * *

ko je pesem muka
 ko je črka laž
 ko beseda joče
 ker nikamor ne more
 ker nikamor noče

samo na papir pastí

življenje za mir
 umreti se posušiti
 skrepeneti vase ulti

vislice besed
 okujejo srce

ODLOČI SE vse skupaj
 prav vse
 ko se res vse začne s človekom

ko postane svet mejnik
 za naprej in nazaj
 tista ozka bela črna črta

vse življenje konfiteor
 vse življenje blef
 se zoži do
 se zoži do do do
 opice mačke mravlje

v kopalni kadi je dvanajst mravelj. skozi okno so morale prilesti v kopalnico. štefka pravi, da so prišle pit vodo, ker že dolgo ni deževalo in je vse suho. lezejo sem in tja, lezejo tudi iz kadi po celi kopalnici. preprosto, treba je odpreti pipo. treba je oprati plenice. mravlje odpihati? mravlje druga za drugo prenesti ven, na okno ali vreči v travo spodaj? mravlje poplaviti s curkom vode? ker je pač njihova stvar, če so se znašle tu in zdaj? mravlje! mravlje! —

taka majhnost zavlada svetu
 tak mikroskopizem postane leča
 in utrip srca
 postane
 razbijanje groma
 in blesk zenice
 peklenski blisk strele

se svet zameša?
 se svet zameša?

stopaj počasi
 stopnice so spolzke in strme globoke
 svet se odpira se odpre
 in vodi in pelje in je odprt

* * *

široko odprte zenice
 se obrnejo vnič
 gmota bele sredice
 zdrkne na lice
 videti gledati zreti

umreti v trenutek
 za las in za zmeraj

moje zelene oči
stisnjene ozko v britev
ne bojo zgubile moči
nikoli padle v molitev

VOLILO

tista
mala veverica majhna čisto majčkена
ki je stekla čez pot
čez drobni pesek posut
je v svojih koničastih ušescih
nosila sporočilo

nosila je vest
resnico besedo
o usodi

tam
v tistem majhnem kosmatem pregibu
med ušescem in glavo
tiči črta biti

steči teči sinko
v pravo smer
da ti ne uide da ti ne pobegne
nikar ne stoj pri meni
nikar ne čakaj
mogoče nikoli več
ti usoda ne steče prek poti

ZENICI vso svojo družbeno vlogo vzamem nase
stojim gledam odgovarjam

na vsa vprašanja
na vse odgovore
na vsako mejo

hudo je komaj zdržim
ampak oči so iz vode oči tečejo
oči so reka so potok
oči
so tisti veletok ki me pelje s sabo

dajmo oči prijatelj sem
samo kaj
ko ne morem
na trg sredi mesta stopiti
se razgaliti reči
jaz sem
jaz

vseeno veste oči moje plave zelene
kdo stoji za vami

Prelivi



Andrej
Žigon

SOBOTA Odpahneš polkna izžganih oči,
iz pesti vodnjaka volčje srce škropi.

Boš izkričal bambus
v goltanec drgetajoč?

Goltanec z decembrom zalit.

Kuštraš, kuštraš mrtvega otroka na luninih dojkah.
Hej, javorova miza, pljuskajoči bezeg iz gumbnice neba:
kruh se v krošnji prstov drobi,
pod kožo kopitlja mozaik stvari.